

הביצים של מזל

אפשר להתפוצץ! התרגולות הלבנות של מזל שוב מסתובבות בגינה שלנו. מסתובבות ומקרקות והורסות כל חלקה טובה. פשוטו כמשמעו. שיילכו לכל הרוחות!

הסיפור הזה מתחיל דווקא באופנוע, שלושתנו היינו רכובים עליו בדרכנו אל ביתנו החדש – או יותר נכון הקובייה הקטנה שלנו – חדר וחצי ומטבח זעיר, אבל אלה היו ארבעת הקירות הראשונים שלנו, והיינו נפעמים כאילו עמדנו להתגורר בארמון. פאול נהג מקדימה, באמצע ישב בני, גידי בן הארבע, ומאחור אני, כשעלי דלי, מטאטא וסמרטוט רצפה. נסענו לנקות ולהבריק את הארמון שלנו. מכונית לא יכולנו להרשות לעצמנו, ומכיוון שאסור היה לנסוע בשניים על אופנוע, היינו צריכים להקפיד שלא יתפוס אותנו שוטר ויטיל עלינו קנס.

במתח ובהתרגשות רכבנו כל הדרך אל ביתנו הקטן. הבית שכן ברמת החי"ל, שהייתה אז שכונה חדשה בגבול תל-אביב, באמצע החולות, ללא רחובות סלולים וללא חשמל. לאורה של מנורת הנפט הייתי מכינה בו למשפחתי הקטנה מיני תבשילים על הפתילייה.

צרכנייה לא הייתה בתחילה בקרבת מקום, אבל מים היו בדיוק לפי הצורך. וכך, במהלך הזמן שתלנו בחזית הבית חלקת דשא קטנה,

וגם התקנו תריסים צבעוניים שצבענו בירוק. הגג האדום והתריסים הירוקים השתלבו היטב בנוף השליו של השכונה הקטנה.

מאחורי הבית נטעו עצי פרי, ובקצה הנמוך של החלקה גידר פאול פינה ללול תרנגולות. שש תרנגולות ותרנגול אחד כבר הסתובבו בו. לכל תרנגולת הענקתי שם: אירידה, טוסקה, טראוויאטה, מימי, הלנה ורוזינה. לתרנגול קראתי ריגולטו, שכן כבר בארבע לפנות בוקר הוא היה מקרקר אריות במלוא גרון. התרנגולות שלנו עדיין לא הטילו ביצים, אבל היינו בטוחים שלבסוף הן ודאי ינהגו כדרך הטבע.

בינתיים נולדה לנו רותי, בתנו השנייה, שהביאה לי ולפאול שמחה רבה, וגם עבודה רבה.

מכיוון שרוב דיירי השכונה היו משפחות צעירות שנאבקו בקשיי החיים, עזרה הדדית הייתה מובנת מאליה. רק עם מזל, שכנתנו הטריפוליטאית, לא היה לנו מזל. אמנם לא יכולתי שלא להתפעל מהזריזות ומהיעילות בהן ניהלה את ביתה וגידלה לתפארת את ארבעת ילדיה. אחד מהם היה משחק עם גידי שלי. שניהם ביקרו באותו גן ושררה ביניהם הבנה גם ללא מילים.

מנגד, כמעט ולא העזתי לדבר עם מזל, מלבד מספר מילים באיטלקית שגרמו לה שביעות רצון בולטת – אירוע נדיר בהחלט. מזל הייתה ממהרת להתרתח ולהיעלב, וכך ניתקה את היחסים עם

רוב שכניה. רוב הזמן פחדתי לפנות אליה, שמא תזעיף אלי פנים ותרעים בקולה, כמו שעשתה פעם בצרכנייה, שבינתיים הוקמה בשכונה: "את גונבת לי את התור!" צעקה על אישה צעירה שאחזה תינוק בידיה, ועיניה רושפות ברקים. והיא נרתעה לאחור, ממלמלת דברי התנצלות.

במעט המילים שכן העזתי להחליף עם מזל לעתים רחוקות הייתה תמיד מתלוננת על השכנות האחרות. "תראי איזו חוצפנית! השאילה ממני תפוז ולא החזירה, ועכשיו אין לי איך לתת לתינוק שלי מיץ!" או: "הרוקחת הזאת חושבת את עצמה למי יודע מה. כל הזמן מסתובבת עם האף למעלה, טפו!"

ועל כל זה נוסף עניין התרנגולות.

כמה פעמים ביקשנו ממזל בחביבות שתבקש מבעלה שיקים גם הוא בחצרם לול תרנגולות מגודר. התרנגולות שלה כבר תלשו פעמיים שתילים מהציפורנים ומפרחים אחרים ששתלתי בגינתנו במאמץ רב והותירו באדמה מכחשים ריקים.

מזל ענתה במין "כן, כן", שמפיה דומה היה יותר לקללה, ודבר לא השתנה. התרנגולות הוסיפו לזרוע הרס בחצר ולרמוס את מעשה ידי. אפשר להתפוצץ!

זעמתי, קפצתי אגרופים, אך לא העזתי להתעמת עם מזל פנים מול פנים. ידעתי שלעימות כזה יהיו השלכות גורליות על איכות חיינו,

ודאגתי גם לילדיי, שמא יאלצו לריב עם ילדיה.

אז מה עושים!?

ואז זה הכה בי כברק. מצאתי!

בקצה הדרך, בפאתי השכונה, שכן לול תרנגולות גדול. כמה מאות תרנגולות מטילות הסתובבו בו וסיפקו את הסחורה.

מוטקה הלולן היה משווק את הביצים הישר למחלבה המרכזית. משם חולקו הביצים לצרכניות וניתנו תמורת תלושי המזון שהוקצבו אז לכל משפחה כמיטב המסורת של ימי הצנע.

נשאתי את רותי התינוקת בידי האחת, נטלתי את גידי בידי השנייה, הכנסתי לתיקי בקבוק מים וכך דשדשנו בחול העמוק של הרחוב לעבר משק התרנגולות. השמש בערה ללא רחמים.

מוטקה הלולן הרים ראשו וראה אותנו מתקרבים. במקום לקדם את פנינו בחביבות, קרא לעברנו: "תגידי, את משוגעת?!". להסתובב בחום הזה עם שני ילדים? איזה רעיון אידיוטי! נשים, נשים, יש לכן שכל כמו לכלב שמנסה ללכוד זבובים!!!

הייתי שטופת זיעה ורגלי היו כבדות מהדשדוש בחול. "אולי הרעיון שלי באמת לא כל כך מבריק," חשבתי לעצמי. בנוסף, רציתי לחנוק את מוטקה על ה"יחסים" שהרעיף על המין הנשי, אבל נזכרתי

בדבריה של אמי, שייעצה לי תמיד: "אם רוצים להשיג משהו, חייבים להיות חכמים וידידותיים." הכעס על מוטקה עדיין לא פג, אבל לא אמרתי כלום. דמעות גדולות החלו לזלוג מעיניי.

"נו, נו, זאת לא הייתה הכוונה," אמר מוטקה במבט נבוך כשראה אותי כך. "שבו בצל ואביא לכם מים." אחר כך תאמרי לי מה את רוצה. אם מדובר בביצים, את יכולה לחסוך לך את הטרחה. את הרי יודעת שאסור לי למכור ביצים באופן פרטי."

חשבתי לעצמי: "איש ארור, כיצד אשיב לך כעת מלחמה?"

ואז נזכרתי במשפט נוסף של אמי: "האמת היא הדרך הטובה ביותר. תמיד תאמרי את האמת!!"

סיפרתי למוטקה על מצוקתי בעניין התרנגולות של מזל, על עבודתי הקשה בגינה, על מאמצי לשכנע אותה להקים לול, על הכישלון המוחלט שנחלתי ועל הפתרון שהגיתי.

"נו, נו, טיפשה את לא," אמר בחיך. "יש לי הצעה בשבילך: את שש הביצים שאת רוצה לקנות, אתן לך במתנה, כך שאף אחד לא יוכל להאשים אותי שמכרתי ביצים בשוק השחור."

והוא פנה אל לול התרנגולות ושב כשבידיו שש ביצים לא חתומות, עטופות היטב. מרוב שמחה נפלתי על צווארו. הוא תפס אותי בחוזקה בזרועותיו ולחש באוזני: "חבל שאת כבר נשואה."

אחר כך הביא את הטרקטור שלו, העמיס עליו את שלושתנו והחזיר אותנו הביתה.

עוד באותו יום, בשעות אחר הצהריים, החבאתי את הביצים בצלחת יפה, לקחתי אותה עמי ונקשתי על דלתה של מזל. היא פתחה מיד, מופתעת לראותני פתאום על סף דלתה.

הגשתי לה את צלחת הביצים ואמרתי: "את רואה, מזל, אף אחד לא היה עושה דבר כזה. את הביצים האלה הטילו התרנגולות שלך בגינה שלי. הן שייכות לך. התרנגולות שלי לא מטילות עדיין ביצים, והביצים שלך יכולות לעזור לי מאוד, אבל הן שלך, לא שלי. הייתי מייעצת לך לגדר לך חצר ללול תרנגולות קטן. הרי אינך יכולה לדעת אם התרנגולות שלך לא יטילו גם אצל השכנים האחרים, ולא כולם ישרים כמוני."

יומיים לאחר מכן עמד לו לתפארת לול תרנגולות מגודר בגינה של מזל.

